

Publicerad 2013-05-13 16:00 av Peder

Tibi kvar i väggarna

Tibi bär oss alla: Bergsklättraren, den snälle mannen vars hustru sover under sängen, byggjobbaren, fadermördaren, jag själv och de övriga tre. Brutna bens sällskap. Mittgången ett hamninlopp med sina kranar.

Jag seglade själv in som ett fartyg, fast egentligen skeppsbruten.

Vad ser man av helheten, full av ont och smärtstillande, parkerad i en ficka, bunden till säng och kissflaska? Långt, långt senare, filmen Matrix. Känslan.

I det här landet målar man kyrkorna på utsidan. Jag målar gipset på utsidan. Det är nog ett brev. Eller ett testamente.

Vad drar du för slutsatser av biträdet som fladdrar ut och in som en vit, sällsynt fjäril? Av polenta morgon, middag, kväll, någon enstaka gång med ett stycke ben med köttfrans och senor? Av medicin i glasampuller i överflöd, smärtstillande, dövande, sövande?

Tibi bär oss när vi ska räta upp oss för dagen, skita i kärlet, flyttas till båren med trilskande hjul och höjdfast som en slaktbänk.

Utan Tibi? Nej.

Jag sträcker ut mina armar och fångar dörrkarmarna. Hojtar och skriker, fortfarande drogad efter uppvaket.

Två trycker på vid kortänden. Det är som om kraften som en gång fanns i benen tagit sig upp i axlar och armar.

Tre trycker på. Det går inte. Fyra kanske, minns inte längre. Det går inte att rulla in mej hos nomenklaturen.

De skrattar, skrattar år den egendomliga utlänningen, backar och kör vidare. Jag somnar genast. Av insikt.

Insikt: Inte hopp, glädje, framtid, eller ens handlingsalternativ. Bara insiktens egen, lugnande, utomjagiska självklarhet.

Tibi borta, men kvar i väggarna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peder med Poeter.se id #35810 innehar upphovsrätten